

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Zdeňka Kühna a Miloslava Výborného, v právní věci žalobce: **T. T. D.**, zast. JUDr. Petrem Vaňkem, advokátem se sídlem Na Poříčí 12, Praha 1, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 26. 6. 2013, čj. 17060/13/5000-14102-708855 a čj. 17061/13/5000-14102-708855, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 21. 4. 2015, čj. 46 Af 53/2013-58,

t a k t o :

- I. Řízení **s e z a s t a v u j e .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se kasační stížností ze dne 25. 5. 2015 domáhal zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“). Soudní poplatek splatný společně s podáním kasační stížnosti však neuhradil. Nejvyšší správní soud jej proto k zaplacení soudního poplatku ve lhůtě 7 dnů vyzval usnesením ze dne 10. 6. 2015, čj. 10 Afs 113/2015-36, a poučil jej o následcích nevyhovění této výzvě. Uvedené usnesení bylo stěžovateli prostřednictvím jeho zástupce doručeno dne 16. 6. 2015 (doručenka na č. l. 37 spisu NSS); lhůta pro zaplacení soudního poplatku uplynula dnem 23. 6. 2015.

[2] Téhož dne zástupce stěžovatele zaslal Nejvyššímu správnímu soudu žádost o prodloužení stanovené lhůty do 31. 7. 2015 s tím, že se mu od doručení uvedeného usnesení nepodařilo stěžovatele kontaktovat, neboť ten se nejspíše nachází mimo území České republiky. K tomu dále uvedl, že z posledního hovoru se stěžovatelem je mu známo, že stěžovatelova majetková situace není dobrá. Zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku by pro stěžovatele navíc znamenalo vážnou újmu v podobě sankcí ze strany dalších správních orgánů (např. cizinecké policie).

[3] Nejvyšší správní soud vzal při posouzení zmíněné žádosti v úvahu skutečnost, že stěžovatel byl již v řízení před krajským soudem zastoupen advokátem, a to na základě jím udělené generální plné moci ze dne 26. 8. 2013, toto zastoupení trvá i v řízení o kasační stížnosti. Vzhledem k průběhu předchozího řízení před krajským soudem je též zřejmé, že stěžovateli byla poplatková povinnost známa. Soudní poplatek za žalobu stěžovatel

zaplatil po výzvě dané usnesením krajského soudu (č. 1. 17) a podobně jako v řízení o kasační stížnosti až poté, kdy jeho zástupce žádal o prodloužení lhůty k zaplacení vzhledem k tvrzenému pobytu stěžovatele (tehdy žalobce) v zahraničí. O poplatkové povinnosti v řízení o kasační stížnosti byl stěžovatel informován nejen citovaným usnesením zdejšího soudu, ale též napadeným rozsudkem krajského soudu, jehož vyhlášení byl osobně přítomen a jehož písemné vyhotovení bylo jeho zástupci doručeno již 13. 5. 2015. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že stěžovatel byl o povinnosti uhradit soudní poplatek dostatečně informován. Mohl jeho úhradu zajistit sám nebo prostřednictvím svého zástupce, či stejným způsobem požádat o osvobození od soudních poplatků. Úhrada soudního poplatku není úkonem, který by účastník musel vykonat osobně (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, čj. 2 Afs 187/2004-69, č. 726/2005 Sb. NSS). Z žádosti zástupce o prodloužení lhůty pro zaplacení soudního poplatku je zřejmé, že zástupce požádal o prodloužení lhůty proto, že se mu nezdařilo stěžovatele kontaktovat a obdržet od něho pokyny ohledně dalšího průběhu řízení, včetně zaplacení soudního poplatku. Nebezpečí vážné újmy pro stěžovatele zástupce pouze dovozoval na základě obecné znalosti poměrů stěžovatele, v textu žádosti výslovně uvedl, že ohledně nepříznivé majetkové situace či sankce ze strany jiných správních orgánů se jedná pouze o jeho předpoklady a domněnky. Jak je výše uvedeno, stěžovatel si vzhledem k osobní účasti při vyhlášení napadaného rozsudku byl či musel být vědom plynutí zákonem stanovených lhůt pro podání kasační stížnosti a tím i splnění poplatkové povinnosti. Pokud poté zcela rezignoval na komunikaci se svým zástupcem a v důsledku toho zástupce nemůže činit v soudním řízení potřebné úkony, tento přístup nemůže být důvodem pro výjimečný postup spočívající v prodloužení lhůty pro zaplacení soudního poplatku. Nejvyšší správní soud na základě uvedených skutečností dospěl k závěru, že mu nebyl sdělen žádný závažný důvod pro prodloužení lhůty k zaplacení soudního poplatku a žádosti zástupce ze dne 1. 6. 2015 nevyhověl.

[4] Podle § 47 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) soud řízení usnesením zastaví, *stanoví-li tak tento nebo zvláštní zákon*. Dle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích *[n]ebyl-li poplatek za řízení splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání, dovolání nebo kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí; po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví*. Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů lhůtu pro zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost (splatného současně s jejím podáním) neprodloužil. Protože soudní poplatek nebyl do dnešního dne ani přes výzvu soudu zaplacen, zdejší soud řízení o kasační stížnosti podle § 47 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. zastavil.

[5] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. července 2015

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu